

Lóri és a mumus

Képzeld, tanultam egy új szavat, azt, hogy „empirikus”!
Amúgy szia, Papa! Az egész azzal kezdődött, hogy riogatott egy mumus!
Az úgy volt, hogy éjjel a sötétben *tudtam*, hogy az ágyam alatt van,
De empirikusan csak talán... esetleg... lehet, hogy van.
Bonyolult, mert új ágyat kaptam, és olyan nagy az alja,
Hogy napközben arra jutottam, csoda, ha valami be nem lakja!
És tessék! a mumus éjjel ijesztgetett,
De amikor apa benézett az ágy alá, szinte alig létezett.
Úgy elbűjt az a fránya mumus!
Apu akkor elmagyarázta, hogy legyek empirikus,
Tapasztaljam meg, próbáljam ki, van-e mitől félnem...
Na, jó... oldjam meg egyedül... értem!
Másnap a tettek mezejére léptem!
Az ágyam alá átvonszoltam a cicánk kosarát,
Még száraztápot is szórtam bele, hogy elfogadja új kuckóját.
Este, amikor anyu meglátta a macskát alattam,
Hallottam, hogy elújságotla apának: „Jaj, szívem, tudod, mit láttam?
A kicsi bevitte magához testőrnek a cicust,
Hogy elkergesse karmocskáival a mumust!
Mondd már, hát nem cuki?”
Hát ez az, Papa, a cicánk inkább édes, mint veszélyes, az tuti,
Így ha nyugodt alvást akarok még valaha megtapasztalni,
Mindenre fel kellett ám készülni!
Arra jutottam, ha nincs mumus, minden rendben,
Alsunk szépen a cicával ketten.
Ha van mumus és a macska legyőzi,
Azt a drága állatot simivel és nasival fogom kényeztetni.
De ha van rém az ágyam alatt, én akkor is túlélem,
Amíg a macskát eszi, én elfutok szépen.
Ha meg apa akkor sem hisz benne, amikor a macskán csámcsog a mumus,
Megmondom neki, hogy nézze meg, menjen, legyen csak Ő empirikus!
Én inkább új kifejezést találtam ki,
Ez a „lórikus”, ami azt jelenti,
Hogy ha van olyan eset, ami nem lehet jó mindenkinek,

Akkor azt választom, ami a legjobb a „lórikus” szó kieszelőjének.
De azért a cicát is szeretném megmenteni,
Így ha legközelebb jössz, a légpuskádat kéne elhozni!
Ha Te azzal a mumust megfenyegeted,
Biztos a világból is kikergeted!
Addig is vigyázz magadra, Papa és szoríts nagyon,
Hogy az a mumus addig békén hagyjon!
Puszikat küld empirikus és lórikus unokád,
Aki nagyon vár a légpuskádra... meg Rád!

Bűnöző lettem, Papa

A járványidőszak után újra megnyitott az óvoda,
Előtte e-mailben elküldték, mit vigyünk oda.
Anya felolvasta, apa is megnézte,
Én meg megcsináltam, hisz’ az óvó néni kérte.
Rajzolt beszámoló volt a feladat,
Hogy „mutasd be a kedvenc állatodat!”
Használtam ceruzákat, filctollat is szépen,
Még kutattam is, Papa, dolgoztam keményen.
Erre most szomorú vagyok! Ez lett belőle!
Na, de ne szaladjunk ennyire előre.
Meséltek macskáról, kutyáról,
Bertalan a kedvenc pónijáról,
És aztán sorra én kerültem,
Fogtam a rajzlapom, kihúztam magam és elkezdtem.
„Sziaosztok, csókolom! Lóri a nevem.
Bár cicánk nekünk is van, az csak volt a legkedvencebbem.
Nekem újabbán, tudjátok, a koronavírus a kedvenc állatom!
Először is, a külsejét csodálom.
Nincs szeme, se füle, nem is kell etetni,
Olyan picurka, nem is lehet látni.
Csak szálldos magának, nem foglal sok helyet,
De jaj, ha talál egy mosatlan kezet!
A tudósok szerint alakra olyan, mint egy láthatatlan, szúrós napocska,
Sugara, mint a horgok, ráakadnak a kézre,
Onnan a nyelvre, és már bent is van a víruska.
S míg a testünk el nem látja a baját,

Odabent, főleg a tüdőben éli világát.
Nagyon kell vigyázni...” Nem tudtam folytatni,
Mert az óvó néni elkezdett kiabálni,
Azt mondta, „Lóri, hogy tudsz ilyeneket mondani?
Már hogy lehetne egy veszélyes vírust kedvelni?
A vírus nem is állat, különben is,
Mert egyedül elpusztul, élősködő, komisz!”
A sarokba küldött, s új feladatot kaptam...
Azt, hogy szégyelljem *de nagyon* magam.
Ha az óvó nénitől nem várhatom el, hogy figyelembe vegye,
Neked legalább elmondhatom, ugye?
Én tudom, hogy sok ember bajba került miatta,
De nekem az a vírus csak a jót hozta.
Apu szerint úgy kellett volna magyarázni,
Hogy biztos ne értse félre Anna néni,
Hogy a koronavírus szelleme a kedvenc állatom.
Apa a felnőt, ráhagyom,
De szerintem te megérted szócsavarás nélkül is, Papa.
Én azt szerettem, hogy nem kellett senkit se várni haza.
Te hiányoztál, de megszoktam, Te sokszor hiányzol,
De legalább elkezdtek anyuék hívni téged Skype-on,
És az menő, én imádom.
Az öleléseket meg majd személyesen átadom.
Hordtál maszkot, Papa? Mostál szépen kezet?
A beszámolómban arról is meséltem volna, hogy az ember mit tehet,
Hogy a vírus hasznos oldalát ismerhesse meg.
Nekem amit hozott, az szerintem remek:
Otthon volt Apu is, Anyu is, volt idő mindenre.
Palacsintára, együtt levésre, rengeteg mesére!
Mert tudod, én asszem tényleg Lóri vírus vagyok,
Mert ha sokáig vagyok anyuék nélkül, halálosan szomorú vagyok.
Tanultam egy új szót, figyelj, úgy mondom, mint a nagyok:
Nélkülük én életképtelen vagyok!
Nekem ez az időszak karácsonyszerű volt,
Együtt, egy kupacban, mint dalmatákon a folt.
Mellesleg azokról is volt beszámoló,
És arra azt mondta Anna néni, hogy „Naggyon jó!”...
Míg otthon voltam, néha cseppet hiányzott az óvoda,
Most már úgy érzem, jó volt, míg nem kellett menni oda.
Jönnek a könnyeim... Előtted nem szégyellem.
Később kértem, hadd adjam elő, amit készítettem.

Erre az óvó néni: „Akinek aranyos egy vírus,
Annak bizony legyen KUSS!
Mert ha el nem hallgatsz ebben a minutumban,
Addig maradsz a sarokban,
Amíg anyád nem jön érted!”
Ugye, Papa, te legalább érted,
Hogy milyen szomorú és mérges vagyok?
Sőt, talán gonosz is... szinte morgok:
A büntetéstől bűnöző lettem?
Akkor talán szabad így éreznem...
De csak neked árulom el, jó,
Mert ilyet még gondolni se való,
De most bűnöző vírus vagyok, szóval csak azért is!
Ha eljönne a járványból a második hullám is,
És valamiért csak a mi házunk maradna épen,
És az óvó néni menedéket kérne szépen,
Azt mondanám „Kuss,
Mert jön a koronavírus!
Takarodjon, Anna néni! El innen azonnal!
Vagy eljön magáért, és találkozik a kedvenc állatommal!”
Tudod, Papa, hogy úgyis beengedném... vagy ha nem, rám szólna anya.
De nekem Anna néni most nem a jó óvó néni, inkább egy gonosz banya.
De holnapra megnyugszom, ígérem,
És a béke kedvéért a kedvenc állatomat ismét a macskánkra cserélem.
Puszillak, Papa, már nyugodtabban, mert te biztos megértesz.
Kis unokád, Lúke Lóri, aki holnaptól megint jó lesz.

Török Bianka illusztrációja Balla Margit *Cicúr és a többiek*
című mesekönyvében (Anser Kiadó, 2021)